

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΑΔΟΛΦΟΣ 32 ετών.
ΕΝΑ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.

(Ένα αποκατάκτο βράδυ, σε μια σάλα, όπου χορεύουν πολλοί, μετεμφισμένοι και μη. Ο Άδολφος είναι ντυμένος Παλιότσος, στέκει παράμερα και μονολογεί.)

ΑΔΟΛΦΟΣ.—Επί τέλους βρέθηκα μόνος μου στο χορό... Πώς το κατορθώσα να ξεφύγω από το σπίτι! Μόλις είπα ότι είναι άγιαχη να φύγω για κάποια κατεπείγουσα ανάγκη, ή γυναίκα μου στέναξε και ή πεθερά μου με αγριοκοιτάζει. Καθησυχάζω τη γυναίκα μου μ' ένα φίλι, αλλά δεν είχα το θάρρος να ζαίνο το ίδιο και για την πεθερά μου. "Αχ, αυτές ή πεθερές! Είναι τα τρομερότερα τέρατα του κόσμου. Τέλος πάντων... Θα περάσω μια βραδιά λίγο διαφορετική από τις άλλες. Θέλω να γλεντήσω μόνος απόψε. Από τον χορό που παντρεμένα μόνος απόψε κατορθώσα να βρεθώ μόνος σε γλέντι. Ως τώρα με συνόδευαν παντού, ή γυναίκα μου και, το φοβερότερο, ή πεθερά μου, ή τρομερή πεθερά μου! Λοιπόν, ως χορός μέσα στον κόσμο. Πόσες δουλειές γυρνάει... Αυτές, μάλιστα, που φρονούν προσώπια, που φροντίζουν ακόμα ελκυστικότερες. Τις φαντάζομαι θωματότερες από τις άλλες. Δεν ξέρω γιατί, αλλά προσηθάναμαι πως θαύω κάποια αισθηματική περιπέτεια απόψε... (Ένα ντόμινο κίτρινο τον πλησιάζει, του ψιθυρίζει και σε' αυτή και απομακρύνεται.)

ΑΔΟΛΦΟΣ.—"Α, την καταργώωωω... Τι ξέστην γυναίκα... Με τρέλλαν με τα λόγια της... Και θα είναι και όμοια, χωρίς άλλο... (Το Κίτρινο Ντόμινο ξαναπλησιάζει πάλι σε λίγο, ψιθυρίζει κάτι σε' αυτή του 'Αδολφου και θέλει να φύγει, αλλά ο 'Αδολφος το εμποδίζει από το χέρι.)

ΑΔΟΛΦΟΣ.—"Οχι, δεν θα μωφ αφήστε, χαριτωμένη μου κορίτση...
ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—Γιατί, χαριτωμένη μου κόρις;
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Γιατί μωφ άρεστές.
ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—Χά! Χά! Χά!...
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Γιατί γελάτε;
ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—Πώς σας άρεσει, αφού δεν βλέπετε το πρόσωπό μου;

ΑΔΟΛΦΟΣ.—Το μαντινίον. Άλλωστε βλέπω τα θαυμάσια μάτια σας. Πώς λάμπουν και τι γέλιο ποί είναι το βλέμμα τους!...
ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—Χά! Χά!...
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Και το γέλιο σας ακόμα με τρέλλάνει... Είναι τόσο άμοιροκό!...

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—"Ε, λοιπόν... και σείε μωφ άρεστές.
ΑΔΟΛΦΟΣ.—"Ω, τι εύτυχία!... Μα τότε... τότε...
ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—Τότε... θα χορεύουμε μαζί!

ΑΔΟΛΦΟΣ.—Ναι, θα χορεύουμε. Και θα νοιώσω πως φτερογιάω μαζί μ' έναν άγγελιο στους ουρανούς!
ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—Τι όμοια!...
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Λοιπόν επιρός, ως χορεύουμε.
ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—"Οχι, όχι ακόμα. Δεν μωφ άρεσει το βλέπε. Θέλω να χορεύουμε ταργά. Είναι τόσο παθητικό!...

ΑΔΟΛΦΟΣ.—Ναι, είναι πολύ παθητικό κι' άρεσει στις νέες. Ένω το βλέπε άρεσει μόνον στις γυναίκες της περασμένης γενιάς. Παραδειγματός χάριν στην πεθερά μου!...

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—"Α!... Είσαστε παντρεμένος;
ΑΔΟΛΦΟΣ.—"Ω, Θεέ μου!... Τι γάμο έκανα!...
ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—Τι νοιμοποιίζετε;

ΑΔΟΛΦΟΣ.—Τίποτε, τίποτε...
Είμαι πολύ δυστυχής!
ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—Γιατί;

ΑΔΟΛΦΟΣ.—Γιατί είμαι παντρεμένος.

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—Δεν είναι καλή ή γυναίκα σας;

ΑΔΟΛΦΟΣ.—"Η γυναίκα μου είναι καλή, αλλά έγω και πεθερά, μια πεθερά τέρας!... Τέρας τεράτων!...

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—Και τούτ' το σάλασε απόψε για να το ρίξετε έξω;

ΑΔΟΛΦΟΣ.—"Ακριβώς. Διψώ για μια περιπέτεια.

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—Κ' έγω το ίδιο. Διψώ όπως και για σαμπάνια.

ΑΔΟΛΦΟΣ.—Κ' έγω, κι' έγω, ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—

Άλλά ξέρετε; Ζαλιζόμαι εύκολα. Γι' αυτό δεν θαθέλω να πιούμε εδώ, μπροστά σε' όλο τον κόσμο.

ΑΔΟΛΦΟΣ.—Τότε να πάμε κάποι, στο πάρκο.

(Κατεβαίνουν στο πάρκο. Έ-

ΑΠΟΚΡΑΤΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ

ΤΗΣ ΖΕΡΜΑΙΝ ΑΛΛΑΙ

κίνηθη βαθεία σε' έναν πεσμένο κορμό δέντρου.)

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—Τι γλυκειά νύχτα, άγάτη μου!...

ΑΔΟΛΦΟΣ.—Μωφ επιτρέπετε να σας φιλήσω;

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ (άπότομα).—"Α, όχι, όχι. Το παρακάνετε. "Ας ανέθουκε καλύτερα πάνω, σε' ένα ιδιαίτερο. Έκει είναι... (Σε' λίγο μέσα στο ιδιαίτερο διαμέρισμα. Ο 'Αδολφος και το Κίτρινο Ντόμινο καθόνται σε' ένα τραπέζι και πίνουν σαμπάνια.)

ΑΔΟΛΦΟΣ.—Και τώρα, άγάτη μου, θα βγάλω πεύ την προσώπια να ιδώ το προσώπια σου;

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—"Οχι ακόμα, όχι ακόμα...
ΑΔΟΛΦΟΣ. (φιλώντας τα χέρια της).—Τι χερσάκια, τι όμοια χερσάκια!... Τώρα θέλω να φιλήσω και το στοματάκι σου.

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ. (σηκώνει μια ίπρη της προσώπιδας).—"Ορίστε... φιλήστε και το στοματάκι μου.

ΑΔΟΛΦΟΣ. (άγχαλιάζοντας την και φιλώντας την στο στόμα).—Άγάτη μου!... Σε' λατρεύω!...

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ. (απερχομένης τον).—Είνε τρομερό, τρομερό!...

ΑΔΟΛΦΟΣ. (ξασφιασμένος).—Πού, λατρεία μου;

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—Το ότι είσαι παντρεμένος.

ΑΔΟΛΦΟΣ.—Θα χωρίσω από τη γυναίκα μου, άγάτη μου, άρρηκί να το θέλεις.

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—Μόνο αν μωφ το έποχευθείε σοβαρά αυτό, θα βγάλω την προσώπια μου.

ΑΔΟΛΦΟΣ.—Σωφ το έποχευώωω... Σωφ το όρτζίζωωω!...

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—Και ή πεθερά σου;—Αν άγαφή;

ΑΔΟΛΦΟΣ.—Θα την στεμαγγαλιώωω!... Θα γίνω φονιάς για σενα!... Μ' έχεις τρέλλάνει!...

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—Λοιπόν, σύμφωνα; Διαζύγιο από τη γυναίκα, θάνατος στην πεθερά!

ΑΔΟΛΦΟΣ.—"Οχι, θέλεις, άγάτη μου, ότι θέλεις έσύ. Μόνο βράζει την προσώπια σου να ιδώ το προσώπια σου. Να το φιλήσω!...

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—Ναι. Άλλά κλειδίσε προηγουμένως την πόρτα και δώσε μου το κλειδί.

(Ο 'Αδολφος σηκώνεται πρόθυμα, κλειδώνει την πόρτα και δίνει το κλειδί στο Κίτρινο Ντόμινο.)

ΑΔΟΛΦΟΣ.—Λοιπόν, άγάτη μου... Έπιρός! Φανέρωσε μου όλη σου την άμοιροσύνη.

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ. (βγαίνοντας την προσώπια και κλειδώντας με φωνή όχι πεύ προσποιημένη).—Κίριε γαυρός μου, κανάρια, θεοστυχομένη, σε ταύζωωω!...

ΑΔΟΛΦΟΣ.—"Ω Θεέ μου!... Φοβήθη!... Φοβήθη!... "Η πεθερά μου!... "Η πεθερά μου!... Σώστε με!... Βοηθήστε με!...

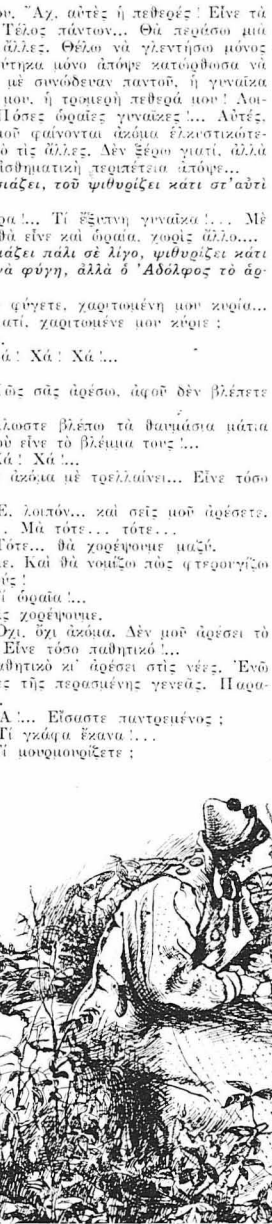
Η ΠΕΘΕΡΑ.—Στραγγαλιώσε με λοιπόν, τί περμίνεις, κανάρια;

ΑΔΟΛΦΟΣ.—Δός μου γρήγορα το κλειδί.

Η ΠΕΘΕΡΑ.—Κάθισε φρόνιμα και μη φρονιάζει, γιατί θα γίνης ορείλιος. Κάθου ήνοχα-ήνοχα κι' άκουσε με. Έτσι λοιπόν, κόρις; Αυτή ήταν ή κατεπείγουσα ανάγκη σου εγες; "Η θέλες νύχθη να γλεντήσης. Μα έννοια σου... Τιμορηθήσης οζιήρα. Με φίλησε στο στόμα! Χά! Χά!... "Ομοιά έπαυσε το όλο μου, τί λέε;

ΑΔΟΛΦΟΣ.—"Αφσή με να φύγω.

Η ΠΕΘΕΡΑ.—"Οχι δά. Μην ξεχνάς πως με είλες τέρας. Έτσι λοιπόν, είμαι τέρας, τέρας; "Α, δεν θα φύγης από δω αν δεν μωφ ζητήσης πρώτα συγγώμην. Έπιρός! Γονάτισε και ζήτησε μου συγγώμην. Ομοίωωω δέ τοσε πεύ δεν θα έπαυρηθής ν' άπατήσης τη γυναίκα σου. Ομοίωωω, άλλωστε θα της τα πό δια... ΑΔΟΛΦΟΣ. (συντετριμμένος).—Ναι, μαμά. Έχεις δίκιο. Συγγώμησε με. Σε' εγες άλλωστε ότι την Άννα την άγατώ. Μα έτσι μ' έσπρωξε απόψε ο πειραγμός να θέλσω να γλεντήσω

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—Τι γλυκειά νύχτα, άγάτη μου!...

Α ΠΟΚΡΗΤΙΚΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

Οι χοροί κατά την αρχαιότητα. Χοροί θρησκευτικοί και χοροί κοσμικοί. Οι χοροί των Έβραϊων. Οι Ρωμαϊκοί χοροί. Ο θάνατος του χορού κατά τον μεσαίωνα. Οι Ισπανικοί χοροί. Πώς χερσύνει οι διάφοροι λαοί. Ο καλύτερος Άθηναίος χορευτής. Ο Βασιλεύς Γεώργιος και ο Γενήσορλης. Γιατί έχερσυνε τόσο πολύ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ένας Γερμανός σοφός είπε: —Ο χορός είναι τόσο αρχαίος, όσο και ο κόσμος! Δέν υπάρχει μεγαλειότητα αλήθεια από αυτή. Οι πρώτοι άνθρωποι επί της γης εξεδήλωναν την χαρά τους, χορεύοντας κατά τον δικό τους, φρεσία, πρωτόγονο τρόπο.

Οι αρχαίοι είχαν δύο είδων χορούς. Τόν θρησκευτικό και τόν κοσμικό. Επίσης, ή Άγια Γραφή μάς πληροφορεί ότι ο χορός στους λαικούς Έβραίους ήταν μια καθημερινή διασκέδασις.

Ο Λαβύ έχορσεν παίζοντας τη λύρα του. Οι Έβραίοι, εκτός τών θρησκευτικών του χορών, είχαν και χορούς διασκέδασιον και χορούς ηρωικούς, τούς οποίους έχορσεν όταν τούς άνηγγέλλετο καιμιά νίκη κατά τών εχθρών της πατρίδος των. ή κατά τις επίσημες γιορτές των.

Άλλα εκτός τών Έβραίων, και οι Αιγύπτιοι άγαπούσαν τόν χορό. Έκεινοι όμως πού έχορσέναν τόν χορό ήσαν οι Έλληνες, οι όποιοι είναι ότι: —Ο χορός είναι μιιά από τις πού πολλές φρέσις της άρμονιάς! Παντού, στην αρχαία Έλλάδα, και σ' όλες τις διασκέδασις και τις γιορτές, κοσμικές και θρησκευτικές, είχαν εισαχθεί ο χορός.

Από τούς Έλληνες τούς χορούς τούς πήραν οι Ρωμαίοι. Άλλα οι Ρωμαίοι ήσαν βάρβαροι λαός, δέν μπορούσε να διακρίνη την άρμονία και τη χάρι πού είχαν δώσει στους χορούς οι Έλληνες. Γι' αυτό οι χοροί τών Ρωμαίων, άν και ήσαν μιμήσεις τών ελληνικών, είχαν κάτι τού άκατάσθητου, τού άκομμου και τού τραχύ.

Αργότερα οι Έλληνικοί χοροί χαθήκαν σιγά-σιγά μέσα στην νύχτα τού μεσαίωνα, μιιά να ξαναγοντανεύον κατά την Αναγέννηση.

Κάθε Έθνος σήμερα, εκτός τών κοινών και σερνήθειμένων Εθνοπαλιών χορών, έχει και τούς δικούς του, οι όποιοι είναι βγαλέμενοι από τη ζωή του. Τούς πού πολλές όμως λαϊκούς χορούς τούς έχει ή Ισπανία. Έκει οι χοροί χορεύονται μέ τυπικόν και μέ καθαρά. Τα όργανα αυτά τούς τά κληροδοτήσανε οι Μαύροι, πού τούς είχαν κατακτήσει άλλοτε.

Οι πού εθνημιο λαϊκοί χοροί είναι οι Ιταλικοί. Στη Γερμανία και την Αγγλία βασιλένε πρωτολεμικώς τού βάλς. Στην Ούγγαρια και την Πολωνία, χορεύουν περισσότερο ή γενναίως από τούς άνδρες.

Στη Ρωσία ήτσηζε και υπάρχει ποιαιία λαϊκών χορών, διακρινόμενοι για τού ζορηρό και χοροπηδικό τούς είδος. Στην Τουρκία θραμβένει ο χορός της κοιλιάς, ο λεγόμενος και χορός τών Δερβίσηδων.

Οι Έλληνικοί, τέλος, χοροί, οι ντόπιοι, είναι άρμονικοί και γραμμάτωται. Τελεινταία, δυστυχώς, ο κοσμικός χορεύει Εθνοπαλιούς χορούς.

Ο καλύτερος χορευτής στά παλιιά καλά χρόνια, στην Άθήνα, έχορσέιτο ο μακαριστός ταγματάρχης τού πυροβολικού Ίωάν. Γενήσορλης, ο όποιος, όταν κάποτε τού είπε ο Βασιλεύς Γεώργιος ότι χορεύει πολύ, απάντησε: —Ακολουθώ τόν φρεσιών νόμον. Μεγαλιεύτατε.

—Δηλαδή; —Τό Σύνταγμα δέν είναι τίποτε άλλο, παρή ένας διαρκής χορός. Τά άστέρια χορεύουν γύρω από τόν ήλιο άκατάπαυστα, ή ή χορεύει γύρω από τόν έαυτό της... Κάνω λοιπόν ε' έχώ τού ίδιου...

Αδυνατώντα άκόμη ότι ο Γενήσορλης θέλησε κάποτε να δημοφγήση ε' έναν δικό του χορό. Συνέθεσε, μάλιστα, πρός τούτο ε' ένα ποίημα, για να τραγουδιέται την όρα τού χορού. Ο χορός αυτός ήταν «Έλληνο-Εθνοπαλιός»... Τό ποίημα άρχίζεν ως έξης:

Ίδού ανοίγονται χοροί, και στίλβουν μυροβόλοι, όμοι καλοί και άργυροί, και πόδες νέοι κι έλαφροί χορεύουν... άνθοβόλοι.

λιγάκι μόνος... Δέν θα πής λοιπόν τίποτα στην Άννα. Η ΠΕΘΕΡΑ.—Η χαμένη μου ή καρδιά!... Κοιμάται μέ την ιδέα ότι άπολείεται μέ κάποια σπουδαία έπίθεση. Έργα έχει χωρίς να μέ αντίληψη. Είπατος πού έχω κάποιο κάμνον ντόμιον. Γρήγορα, γρήγορα τόβρατα και σέ παρακολούθησε ή Άννα τάζι.

ΑΔΟΛΦΟΣ.—Λοιπόν; ή τιμωρία μου είναι άρετική. Δέν είναι έτσι; Άσσε μου τού κλειδί τόρα.

Η ΠΕΘΕΡΑ.—Όχι άκόμα. Γονάτισε... Έπιρρός, γονάτισε, άν θές να σ' άφήσω να φρέγης και να μη πού τίποτα στην Άννα. (Ο Άδόλφος γονάτισει.)

Η ΠΕΘΕΡΑ.—Φίλησέ μου τού χέρι. Όχι, βέβαια, άπώς ήλιν, έρωτικά, άλλα μέ συντηρή και σεβασμό. (Ο Άδόλφος άγκυκαίνει.)

Η ΠΕΘΕΡΑ.—Ψαχιά!... Πές τόρα: «Όρκίζομαι στό Θεό και σέ ότι έχω ήρωέ στον κόσμο, ότι ποτέ πειρά δέν θα σκεφθώ ν' άσπείρω τή γυναίκα μου.»

ΑΔΟΛΦΟΣ.—Όρκίζομαι στό Θεό και σέ ότι έχω ήρωέ στον κόσμο, ότι ποτέ πειρά δέν θα σκεφθώ ν' άσπείρω τή γυναίκα μου. (Επιχειρεί να σηκωθεί.)

Η ΠΕΘΕΡΑ.—Στάσου... στάσου. Πές άκόμα: «Όρκίζομαι ότι θα σέβωμαι την πεθερά μου και δέν θα την άποκαλέσω ποτέ πειρά τέρας.»

ΑΔΟΛΦΟΣ.—Όρκίζομαι ότι θα σέβωμαι την πεθερά μου και δέν θα την άποκαλέσω ποτέ πειρά τέρας. Τέρας!...

Η ΠΕΘΕΡΑ.—Καλά, ήτά-νει. Σήρω έπάνω. (Ο Άδόλφος σηκώνεται. Η πεθερά ανοίγει την πόρτα.)

Η ΠΕΘΕΡΑ.—Έπιρρός, τόρά θα τόρα και τ' έθελών στο σπίτι σου, στη γυναίκα σου... Γρήγορα...

Ο ΑΔΟΛΦΟΣ, (φρέγει μονομυθίζοντας).—Ά, τή φρέσια!... Τή φρέσινα!... Τή σπουτιά!... Μοδ την φρέσινα ή φρέσια σου!... Τί φρεική, τί άταξία! Άποζηρή, Θεέ μου!...

Αρχαίος Έλληνικός Χορός

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ

Για κάποιον Γάλλον Άκαδημαϊκό, διηγούνται τού έξης χαρακτηρισμένο ανέκδοτο:

Ο έν λόγφ Άκαδημαϊκός, ο όποιος διακρινόταν τόσο για τού πνεύμα του όσο και για τή ιοχρησία του, είχε προσελήθη κάποτε σέ γυναίκα από μιιά κορυά της άριστοκρατίας.

Κατά τού γένιου, ο Άκαδημαϊκός άρχισε να κοκολογή κάποιον άπάντα φίλο της οικογενείας. Τότε ο διαπλόος του τόν έσοκόντησε για να σταματήσει, άλλα ο Άκαδημαϊκός δέν κατάλαβε και έσοκονούθησε τού όρολογίου. Στο τέλος όμως, βλέποντας τή διαταραξία ζογραμισμένη στα πρόσωπα τών παρισταμένων και μαντεύοντας την άφορη, γέμισε στην οικοδόσεια και τής είπε:

—Σάς ήρω σενώνιμον, άγαπητή μου κορυά, άλλα μορσείτε ε' έσεις να μέ έδικηθήτε μέ τόν ίδιο τρόπο. Πάρτε όποιονδήποτε φίλο μου και στείλοτε τον καταλήψω!

—Μά ποίν φίλο σας να παραλάβω; τού παρατήρησε ή πνευματώδης κορυά. Μήπως έχετε και κανέναν;...

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΠΑΡΑΔΟΣΕΣ ΕΠΙΓΡΑΦΕΣ

Και άλλοτε έχομε δημοσιεύσει περιέργως έπιγραφές καταστρημάτων. Προσθέντες άκόμα σήμερα μερικάς:

Έπιγραφή μπαζιλίκου: Παντοπωλείον «Ο Έκατοχέρης». Έπιγραφή γαλατάδικου: Γαλακτοπωλείον «Η αίς». Κατασκευάζονται και ώά... όφθαλμοί!

Έπιγραφή τσαχαράδικου: «Επιδοθρόνοντα υποδήματα παλιά και... καινούργια!» Έπιγραφή πεταωτηρίου: «Πεταωτηρίον «Ο Πήγασος!» Σ' ένα παντοπωλείο:

«Πωλούνται σουδάκια... για σκούπισμα!» Έπιγραφή κωφεύου: «Κωφεύων χωρίς σουδα μούδες». Σ' ένα μενάβικο:

«Πωλούνται σικά, καρύδια, μήλα, κουνουπίδια μετά μπροκόλον!» Έπιγραφή παλαιωσιεύου: «Τό κατάστημα τας Κυριακάς εύρίσκειται εις... τού δημοπατηρίον!»

